

Mennyei fok példákat láttál életedben,
'S halottál füleddel Szentek életében,
Jó gondolatokat érzetrel szívedben,
Hogy nem veszed magad nyomorúlt eszedben?

Őt nem csak a' tennen fejedről adsz számat,
Jobbágyra, 's tselédre mint viseltél gondot,
Meg-kérdik, szükösnek mint adtál tanátsot,
Fáradt Szarándoknak kedves nyúgodalmot!

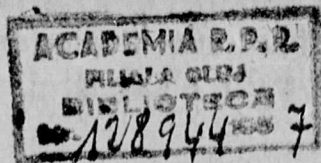
Ha Ur gazda vóltál, gonosz példát adtál,
Avagy álnokságra ha kit tanítottál,
Békeség gyűlölő, vagy ha fondor vóltál,
Párútesre, vérre ha tanátsot adtál?

A' mikor vétkeztél mit Jót múltattál-el?
Fogadásod mellül hányszor ugrottál-el?
Leg-kifsebb dolgod-is meg-látod ezennel,
Ítéltre állván szörnyü félelemmel.

Mert világosabbak szemei a' napnál,
Hathatóbb beszéde a' két-elü kardnál,
Ítéző Birónak, és az el-jött nyilnál,
Meg-változhatlanabb a' pokol kínjánál.

Te azért, óh ember! hogy ha kedves Lelked,
És az idvességhez vagyon igaz kedved,
Azt adom tanátsúl (vedd jó névnek) néked,
Éjjel nappal légyen Mennyben a' te szíved.

V É G E.

KESERVESEN KESERGŐ

IGEN IGEN SZÉP

SZEBBNÉL SZEB' NÉGY

É N E K E K.

Első: Jaj melly szerentsétlen időre jutottam;
Második: Siralmas vólt nékem világra szület.
Harmadik: Jaj én reméntelen, igen szerentsét
Negyedik: Búban én életem, s' siralomban hab.

Jaj melly szerentsétlen időre jutottam, e' tsalárd világgal mind addig jádzottam, édes nemzetemből megszűrére jutottam irigyek nyelvére bezzeg rá akadtam.

Születésem nékem erre a' világra, szerentsétlen vala már minden órája, mellyen édes szülém a' világra hozta, irigyektől virradt szegény fejem baja.

Rútúl meg - gyalázott a' gonosz szerentse, földre le - tapodott az irigyek nyelve, kiért az Ur Isten őket ízégyenítse, úgy - mint Antiókust e' világ nevesse.

Kinek tégyek panaszt, Istenem nem tudom, az irigyek között látom nints gyámolom, mindenik szája reám tátva

)

va-

vagyon, közöttök nyugtomat nem
lelhetem soha.

Óh én szerentsétlen keseredett ár-
va, kit irigy, mint darás rútúl meg-
mardosott, érettem a' Kristus fokát
tűrt, 's fáradott, irigyektől meg-
ment szent vére' hullása.

Nem volna szívemnek keserves
fájdalma, nálamnál jobb volna fejem
gyalázója, szép hírem, 's nevemnek
el-takarítója, édes Nemzetemnek
gyászba borítója.

Nem véttek fenkinek, még-is bü-
nös vagyok, az irigyek között lá-
tom csak tsúf vagyok, valamerre
mégyek, kelek, vagy fáradok, min-
denütt fejemre gyalázatot hallok.

Enged - meg Istenem illy álnok
hamisnak, olly végek ne legyen mint
Antiókusnak, vagy pokol' fenekénn
kinlódó Drúmonak, ki soha nem
látta fényét a' szép napnak.

De mind el szenvedem az én Kri-
stusomért, ki keresztfán ontott éret-
tem piros vért, tőle várok én-is
jutalmat, és nagy bért, hiszem Kri-
stusomat jutalmat ad ezért.

Jól tudom Kristusom hogy értünk
meg holtál, a' magas keresztfán éret-
tünk

tünk vért ontottál, ellenségednek - is
te meg-botsátottál; szeretetet mi
hozzánk mutattál.

Én - is botsánatot mindenektől,
kérek, botsáson - meg nekünk Te
Szent Istenséged, ne legyen hijában
fok kin - szenvedésed, érettünk ki-
ontott drága piros véred.

Látod én Kristusom, hogy meg-szo-
morodtam, az irigyek között mint
meg nyomorodtam, ha szent Isten-
séged nem könyörül rajtam, Sze-
gény árva fejem meg - hal nagy bá-
natban.

Hozd-fel reám kérlek azt a' drága
időt, vigasztalj - meg az irigyek e-
lőtt, hogy ne vegyen rajtam min-
den irigy erőt, hírem 's nevem lé-
gyen gyöngy mindenek előtt.

M Á S O D I K.

Siralmas volt nekem világra szület-
nem, hogy ezeket kell szenved-
nem, mellyeket nem reméllyettem.

Siratom magamat el-múltt napjai-
mat, bizom Istenre dolgomat, el-
igazítja bajomat.

Hólnapok napjai, tengernek hab-
jai, életemnek vég-órái, keserűség-
nek árjai.) 2 Tig-

Tigris téjjel talám tartott volt fel
Anyám, jaj ki volt az én mostohám
bánatját ruházta reám.

Bánatim újjúlnak, siralmim nem
múlnak, ortzámon könyveim hull-
nak, engem a' fák-is siratnak.

Álljon Isten boszszút; kitől vár-
tam sok jót, ki nekem szerzett há-
borút, de még ő-is ígyére jut.

Pufztaságban merült, lelkem bú-
ban került, jó reménségem már meg-
hült, jaj Anyám engem mire szült.

Nekem is irigyim, titkos ellensé-
gim, mérget adának barátim, két
szinű jó akaróim.

Ugyan is a' jóért, éltemben sok
búért, holtam-meg szívemben azért,
rosz vilá nekem halált mert.

Élek nem tudom, hol kéfik ha-
lálom, óránként nőton-nő kinom,
jaj hová legyek nem tudom.

Jajjal születtettem, jaj léfzen éle-
tem, a' kinek én nem vétettem, jaj
attól mit érdemlettem.

Igy siratta magát, el-hagyván vi-
lágát, ki naponként mondja jajját,
három pengeti nótáját.

Akteon mint jára ebeit magára,
nevelte fel halálára, lön nagy bűnei-
nek kinja.

HAR-

H A R M A D I K.

Jaj én reméntelen igen szerentsétlen
szegény árva életem, hol van régi
kedvem, el-múltt már én tőlem, hül
szívem és kesereg, mi hasznom e
világba nekem? ha tsak a' bú e-
mész engem.

Nintsen panaszimat, keserves sok
búmat, kinek kelljen számlálnom,
az igaz szív mert szük, ki tsak egye-
dül hiv, mi haszna mondanom, a-
zért szegény fejem tsak magamban
tartom keserves panaszom.

El üzéd szolgádat, bujdosó arvádat,
szabad szollást keresni, az ő menetelét
szerentségét szabad néki próbálni, a-
vagy büntől mert félek, hogy ha mind
igy élek, ítélje meg bár ki-ki.

Az igaz szeretet nem tekint urivért
hanem kivel meg nyúgszik, azt akarja
légyen, noha szegény légyen, azzal
meg elégszik, ezen szeretetet semmi-
némű dolgok tőle el nem veszik.

Tsak egy Gerlitzétske, ártatlan fér-
getske társától ha meg vál, jaj mit nem
tselekszik? mód nélkül bánkodik, zöld
ágra nem is száll, vizet fel-zavarja, úgy
marad szomjúva, gyakran követi halál.

Soha

Soha nagy titkodat, titkos tanatso-
dat ki ne jelentsd senkinek, azzonal
meg-öled, mihelyt ki jelented, szabad-
ságát éltednek, leszesz annak rabja,
ki titkodat tudja, kell annak kedvé-
nek szolgálni.

N E G P E D I K.

Búban én életem 's siralomban hab-
zik örömöm pálmája immár nem
virágzik, fokban én keserves-életemet
nézik, de ettől azoknak irigységek hizik

Indulatok tehát keserves panaszim,
áradjatok bőven én köny-húllatásim,
most zengedezetek kemény jajgatá-
sim, fájdalommal méltó fok fohász-
kodásim.

Bóldogtalan óra, mellyben e' vilá-
ra, szölettetem ilyen nagy keserves
búra, nem fordul én forsam, a' mint
látom jómra, sietnek mindenkor i-
rigyim káromra.

A' midőn rózsára fordítom szeme-
met, gondolkodásimban nem érzem
szívemet, veszesztem kedvemet, fo-
gyasztom színemet, ebben mint tü-
körben latom életemet.

Mert valamint rózsza nintsen tövis
nél-

2. 475 aa!
nélkül, úgy az én szivem-is nintsen
bátat nélkül, fok siralomim miatt
piros ortzám kékül, tsak egyedül
várok vég orát Istentől.

R Á - R Á - A D Á S.

Mit búsúlsz kenyeres, midőn sem-
mit sintsen, jó az Isten, jót ad,
légy jó reménységben, ki nyilik az
idő majd a' jó tavaszkor, hová két
szemünk lát, oda menyjünk akkor.

Hogy ne búsúlnék én, én édes
Pajtásom, a' temérdek gondok ural-
kodnak rajtam, gondolkodásim közt
se nyugtom, se álmom, lelkemet is
bennem tsak alig tatálom.

Ki - van az óldalam, ronyos a'
dolmányom, hátom lapitzkáját veri
a' kalpagom, a' temérdek fölthől ne-
héz a' nadrágom, zsíros ködmentén-
is alig van nyakamon.

Lábáról lovamnak el - húllott a'
patkó, a' ki még rajta van, az - is
tsak kotyogó, patkó nélkül pedig
meg romlik a' jó ló, a' szegény le-
génynek az-is nem igen jó.